

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 6.

V četrtek 5. svečana 1852.

Tečaj 7.

Slovenilka.

Zaukaj, Slovenija,
Vesela zapoj,
Na poti življenja
Nikar ne postoj.
Godove obhajaj.
Močno se raduj,
Se z miram napajaj,
Se z njim napolnuj.

Preljubljena Krajna,
Pozabljeni Ilir!
Prijatla nekdanja
Edinosti vir!
Bodita vesela
In mislita to:
Gospodova cela
Je zemlja, nebo.

Kaj mé bi vesele,
Ne žalostne blé?
Godove imele,
Pa težko serecé?
Od zunej le nizke
Per mnogi težav':
Od znotraj so stiske
Brez slást in dišav.

Le tiho, preljube,
Povzdignite oči,
Poglejte obljube
Bolj blažnih reči:
Na Afrike sredo,
Tje v njeno serce,
Zamorcov na čedo,
Ki v cerkev bežó.

Oh tamkej prebiva
Še Kamov zaród,
Malike si zлива,
Obhaja njih god;
Močni in debeli
Po mesu živé,
Maštvanja veseli,
Še v tami sedé.

Po tléh se še valja
Tih revežev up,
Le grešno jim mala
Perlipljeni strup.
Njih vera človeška
Veliko jma vraž,
Njih smert pa je težka
Jih nič ne tolaž'.

Kjer solnce je opoldne,
Kjer zvečer zagré,
Tje varvanja polne
Perpelje serce,
De b' solnce posjalo
Iz-hoda z nebes,
In tamo pregnalo
Iz dušnih očes.

Slovenija! glej sine,
Ti Krajna jih šteje,
Ki gnada jih gine,
De gredo naprej
Čez hribe: doline,
Gorečih stopinj,
Na grozne ravnine
Derečih zverin.

Mrak, Baraga, Godec,
Tud Škola in Pirc,
Milharčič in Skopec,
Kocjančič, Dovjak.
Glej, Krajna, svoj venec!
Možgan je Ilir,
Trabant je Slovenec,
Zgubljenih pastir.

Amerika kaže
V duhovni lepót',
De čerti že vraže
Zasjane v tamót'.
Slovenec tam dela,
Neutruden terpi,
In divje kardela
Z besedo budi.

Kaj bi pomagala
Ti slava in čast,
Razširjena hvala
Narodov oblast?
Ali kaj bogatija,
Nesrečni napuh?
Še taka kmetija,
Nemirni pa duh?

Le božje kraljestvo, —
Ne tega svetá,
Iskati posestvo
Za ceno neba,
So vsi zapustili
Domače polje,
De b' ternje puliti,
Iz tuje zemljé.

Visoka beseda
Gospodovih ust,
Jim v serca pogleda
In pravi: „Zapust!“
In ni jih deržala
Nikakorsna vez,
De b' krona se dala
Zamorcam nebes.

Zatorej Slovenija
Zdaj ukaj in poj,
Na poti življenja
Nikar ne postoj
Za svoje sinove
Močno se raduj.
Obhajaj godove
Nikar ne žaluj. D

Ljudski učeník kakšín naj bo.

(Konec.)

Učénik sim; to je:

Zročén mi je v varstvo zaklad, ki je stokrat dražji, kakor vsi minljivi pozemeljski zakladi: zaklad, ki si ga je moj Gospod in Zveličar s svojo kervjo pridobil, za kteriga je celo svoje življenje dal; ta zaklad so nedolžne, očisene in posvečene duše, v kterih je božja podoba ponovljena in po prvi lepoti popravljena: duše, kakorsni so se večidel vsi moji učenci. Pomagati moram, de se ta dragi zaklad ohrani in de se ne zgubi; skerbeti moram, de se ta draga podoba ne oskruni, in de se madeži, ki so se je že morebiti poprijeli, zopet odpravijo. Kako, ko bi mi pozemeljsk kralj svojo, s čistim zlatam obdano, z dragimi kamnički okinčano, malano podobo zročil, de bi bila tatov, madežev in zgube obvarvana, — ali bi ne skerbel, ne varval in ne čul, de bi se ta minljiva, mertva podoba umerjočiga človeka, ki mi jo je pozemeljsk kralj zročil, ne zgubila ali ne poškodovala? Zamoreni li tedaj pač zadosti čuti, skerbeti in varvati, de se nepoškodovana in čista ohrani živa, neumerjoča podoba večniga kralja, ki mi jo je sam izročil, ki je dražji ko vse drage kamenja in vse zlato, ki je s kervjo mojiga Zveličarja očisena in z njegovo smertjo odkupljena?

Učénik sim; to je:

Naloženo in silno perporočeno mi je, čuti nad živimi tempelni svetiga Duha, ki so moji učenci, posvečeni po zasluženji mojiga Jezusa. Te posvečene žive tempelne, memo kterih je prelepi Salomonov tempel le slab kup kamnov, te svetimu Duhu veliko bolj dopadljive in lastne prebivališa kakor vsi tempelni s človeškimi rokami sozidani, kjer se božja pričujočnost veliko bolj čudno kaže, kakor se je s kadilam in ognjem per posvečenji Salomonoviga tempelna pokazala — te moram čediti in čiste obvarvati vsiga, kar bi nar čistejšimu Duhu v njih nedopadljivo biti utegnulo, de mu bo vedno

dopadenje, v njih prebivati. Ali se ne umaže bela ruta, ako jo z umazanimi rokami potipaš? — Ali zamoreš z nečednimi rokami čedno prati? — Kako skerbno se moram sam sleherniga grešnika madeža očistiti in obvarovati, de temeljne svetiga Duha v svojih učencih očistim in čiste ohranim?

Učenik sim; to je:

Po svojim poklicu, po svoji službi in po svoji lastni obljubi imam veliko mladih neskušenih in brezmišljenih popotnikov po nevarni poti do njih očetovine, do nebeskiga Jeruzalema voditi in spremljati. Učiti jih imam, de tukaj stanovitniga prebivališa nimajo, de so na zemlji ptujci, de so nebesa njih očetovina. Nar krajši in nar varniši pot do njih domačije jim imam pokazati, jim široke in tesne krive pota naznaniti, po pravi poti vedno pred njimi hoditi, jim z besedo in izgledam veselje in serčnost navdajati, de vse zopernosti premagajo in meni ali velikoveč mojimu in svojimu Zveličarju, ki je pred nami vsimi po pravi poti hodil, stanovitno nasledovati, dokler svojiga popotovanja srečno ne dokončajo in v svojo očetovino ne pridejo. Gorje mi, če sim jim slep vodnik! — Gorje, gorje mi, če sim jim še celo zavodnik!

Pravkrsansk učenik tedaj živo veruje v božjo besedo, svojiga Zveličarja serčno ljubi, po svetim evangelij pravično živi, svoje dolžnosti zvesto spolnuje, za časno in večno srečo vsih otrok skerbi, ki so mu zročeni, si perzadeva vedno veči zunanjo delavnost v svojim poklicu doseči, pogosto moli, de bi Gospod njegovo perzadevanje podpiral, je poln upanja in poterpljenja, in vse njegovo obnašanje resnična ponižnost lepša. O ko bi bili vsi učenički po té podobi obravnani, kako zadovoljni bi bili sami sabo, kako zadovoljne bi bile z njimi cerkev, država in srenje, kako lepo bi se skerbelo za dušno in telesno srečo, za cerkev in državo!

O. S. B.

Zgled modriga učenca.

Sr. Apian, spričevavec v palestinski Cesareji.

Sv. Apian, doma v Licii, sin premožnih in blagorodnih staršev, je bil zgođej dán v šolo v mesto Berit na Feniskim, kjer so bile tačas učilne govorništa, modroslovstva in rimskiga práva slovesniga imena. Urno je napredoval v različnih stábljih človeške vednosti, se urniši pa v čednosti in bogoljubnosti. Spodtik, ob kterih se mladenska nedolžnost pogostama žalostno razbije, se je sv. Apian z vso skerblijvostjo ogibal, namreč samopašnih verstnikov in zaderg hudiga poželenja. Bramba njegoviga pošteniga obnašanja je bila molitev in samotljivost.

Vernivši se v svojo domačijo si je prizadeval tudi svoje še neznaboške starše za zveličavno resnico in bogoljubno življenje pridobiti. Pa njegov trud je bil zastonj; torej je sklenil iz očetove hiše pobegniti. Prezirajoč leskečo slavo, ki mu je bila namenjena od staršev, prezirajoč vse veselje sladke domačije, zapusti v resnici očetov dom, in nevedoč se sam, s čem se bo preživil, pride osemnajstletni mladenič, s terdnim zaupam v neskončno Previdniga, v Cesarejo palestinsko. Ondi se pridruži učencem sv. Pamfila, kteri je s slovesnostjo in obširno učenostjo v tem mestu razlagal sveto pismo. V tem ko je blagi mladenič hodil v učiliše sv.

Pamfila, je bil Maksimian Galeri perviga vel. travna cesar sklican, in je vžgal ognjeno preganjanje zoper vérne Kristusove. Poslal je povelje tudi v Cesarejo, s kterim je bilo poglavarju ukazano kersenike k darovanju morati. Serce mladenča Apiana je bilo s takim ukazam globoko ranjeno. Ni čakal, de bi ga iskali in po veri prašali, temuč napravi se, ne pové nikomur, koga misli, tudi domačim ne, teče brez pomude v malikoviše, kjer je poglavar Urban daroval, in prerine skoz vojniške trume do žertviša (malikovavskiga darilnika). Tedaj prime poglavarjevo desnico in jo odtegne od daritve ter mu ostro očita, kakó nespametno je to, Ediniga praviga Boga prezirati in na mesto njega lažnjive malike moliti. To je mladenič storil iz častitiga naména, hudodelno malikovanje osramotiti, in pokazati, kako malo se pravi učenec Kristusa Jezusa smerti boji.

Vojaki, serditi nad toliko neprestrašenostjo, ga zgrabijo, neusmiljeno pretepajo, de je bil poln ran. Na to ga veržejo v temno ječo, mu noge v klado stisnejo, in ga še le čez štir in dvajset ur k sodniku peljejo, kteri se je pa zastonj trudil, ga k malikovavskimu darovanju pregovoriti. Zavoljo tega so ga začeli vnovič terpežiti in so mu strani z železnimi kljukami ali ternki tako nečloveško raztergali, de so se vidile kosti in drob, in z nasvinčnatimi šibami so mu obraz tako razbili, de ga njegovi nar boljši znanci niso več spoznali. Vender je mladi svetnik neprenehama pričal: „Jezusa Kristusa služabnik sim!“

Štem je bil poglavar še hujsi razkačen, in ukazal je, platna v olje namočiti, ga mladenču okoli nog oviti in po tem zažgati. Neizrečene so bile bolečine tolike neusmiljenosti! Plemen je meso prežgal, po tem v kosti segel, in očitno se je vidilo, kako je raztopljená mastnina od nog tekla. Nad toliko stanovitnostjo nepremakljiviga spričevavca so stermeli trinogi sami, in ko so ga se nagovarjali, de naj se vdá cesarjevim ukazam, jim je močnosercin odgovoril: „Jest molim Jezusa, kteri je Edini in ravno tisti Bog s svojim Očetam.“

Čez tri dni je bil še enkrat iz ječe pred sodbo perpeljan, in ko je svoji veri v Jezusa le zvest ostal, je bil v morje veržen. Zgodilo se je pa čudo, kteriga priče so bili vsi Cesarejski prebivavci. Ko je bil v železje vklenjeni mladenič v valove veržen, zdívja neutegama grozovitin vihar, celo mesto se močno strese, in morje, takorekoč spoznavši, de je nevredno, tolikiga svetnika v sebi imeti, ga je odložilo na nekih vratih Cesarejskiga mesta. Vse ljudstvo je pri takim čudu skupej vrčlo, visoko častilo kersanskiga Boga, in očitno spričevanje dajalo imenu Jezusu. To se je dogodilo 2. mal. travna 306 nad tēm priserčnim Jezusovim ljubljencam, ki je bil še le v devetnajstim ali dvajsetim letu. —

Toliko častitljivo serčnost v dobrim in poslednjič spričevavski venec je svetimu Apianu zlasti to pridobilo, ker je že v detinskih letih in potlej ko student nauke svetosti in zveličanja nad vse spoštoval, in ker se je zapeljivcov varoval, v čimur ga je podperala molitev in bogoljubno premišljevanje. — Sv. Apian je mogel toliko preterpeti in poslednjič življenje za vero in čednost dati; s kako majhnim trudam se pa ti, kersanski mladenič! lahko hudimu ustaviš, kako brez težave zamoreš skušnjave premagati! Spomni se tega v svetosti močniga svetnika, ako si v hudo

vabljen; pomisli pa dobro, in vedi, de ne boš nikoli deleža z njim imel, ako ne boš stanovitin v dobrim. J.

Terpljenje katoličanov na Irskem.

Iz lista nadškofa Armaghskega in Irskega pervaka Dr. Kullen-a do Vieullot-a, vrednika „Univers-a“.

„Dragi gospod! tavžentkrat se zahvalimo vam in vsim bravcam „Universa“ za denarje, ktere ste poslali, nam pomagati, ter nas zoper zapeljevanje anglikancov (protestantov) na Irskem varovati. Naša nesrečna domovina ni nikoli bolj potrebovala pomoči, sočutja, sešobno pa molitve vsih katoličanov. Znano je vsimu svetu, kako strašno nadlogo so poslednje leta lakota, bolezní in stiskanje na vse strani čez nas pernesle. V sredi tolíkiga terpljenja nas zamore le ena misel tolažiti, — de se namreč nebesa polnijo s temi, ki lakot tako potepelživó in vdano prenašajo in zavoljo nje merjejo; le ena misel zamore nas poživiti, de so sromaki, ki prostovoljno ali neusmiljeno persiljeni iz Irskega po svetu gredo, namenjeni, bandero sv. križa tam povzdigniti in pernesti luč evangelija narodam, ki se v smertni senci sedijo. Nesreča, ki nas čaka, je neizrekljiva. Na vsako mogočo vižo nam hočejo našo (katoliško) vero vzeti. Hudobni in zmoteni ljudje, polni strupeniga sovraštva do resnice, se trudijo sv. vero naših prednikov zatreti in nanjeno mesto nagnjusni plevel hinavšine in nevere (protestantizma) vsaditi. Ti oznanovavci zmote in preganjanja nimajo sami nič stanovitniga, oni se sami ločijo v več oddelkov (sekt), ki se vedno med seboj spodjedajo, in so le samo v enim združeni, — namreč v sovraštvu do sv. katoliške cerkve, v pohlepčnosti, to čisto nevsto Jezusa Kristusa zasramovati in ji dobro imé odvzeti.

Ni mi mogoče popisati vsih zvijac, kterih se ti aposteljni laži poslužijo, de bi svoje hudobne naklepe doversili; ni mi mogoče dopovedati neizmer-nih zneskov (šume) dnara, ki ga razdajajo, de bi popačili duše, ktere je naš nebeški Odrešenik s svojo drago kervjo odkupil. Nar bolj se trudijo, po vsi naši domovini šole zmot napraviti, — de bi serca otrok s krivoverskimi nauki napolnili, — šole, v kterih se sovraštvo do katoliške vere, do duhovšine in — celó do presvete Matere božje neprenehama redí. De bi naše nesrečne sirotke premotili, piti iz tega smertniga kozarca, jih zapeljujejo s tim, de jim jedí, oblačila in dnarje obetajo. Lahko je misliti, koliko ubozih otrok, ki so skorej nagí in izstradani, takimu zapeljevanju zoperstati zamore. Žalostno je, de tudi v več šolah, kterih potroške deržava plačuje, taki duh gospodari, in de morajo otroci, sirote katoliških mornarjev in vojakov, kteri svojo kri za slavo in Angleški prid prelivajo, protestanske katekizme in bible (svete pisma) brati, in de so tako zapeljani, vero svojih očetov zatajiti.

Nar hujsi orožje, kteriga protestanti zoper nas obračajo, so dnevniki. Protestanske zapeljive družbe izdajajo brez števila listov, zvezkov in bukev polnih sramotenja in gerdiga opravljanja zoper našo sveto Cerkev, razpošiljajo te škodljive spise po bajtah in kočah ubozih prebivavcov, jih raztresajo po cestah in donašajo z velikimi potroški v nar odročniši kraje dežele.

Več anglikanskih (protestanskih) duhovnov vživa res v miru obilne dohodke svojih lahkíh

služb, in ne nadlegovajo vesti svojih ubozih katoliških sosedov; ali drugi zmerjajo in zasramujejo neprenehama katoliško vero v svojih pridigah, in so perpravljeni vsim krivovercam in nevernikom roke podati, če so ti le perpravljeni, se ž njimi skleniti k divji vojski zoper staro kersansko vero. In ravno Irski katoličani morajo plačevati velike davke, de taki ljudje službe imajo.

Une dni so spet novi raznašavci bibelj (protestansko pokvarjenih svetih pisem), cestni pridigarji itd. k našim obilnim sovražnikom peršli. Ti ljudje so večidel iz nizkiga stanú, nevedni, in poprej slabiga zaderžanja. Na mesec imajo po 20 do 30 gold. (2—3 liber sterl.) plačila. Oni pazijo na siromake po cestah in lazijo v njih kočé, de bi njih duše s svojimi nevarnimi nauki popačili. Denar, denar — ta je njih poglavitno dokazilo. Kadar vidijo reveža od lakote umirati, otroka od stradeža se zgruditi, jim urno kličejo: „Pridite, pridite k nam! Zatajite svojo vero, odpovejte se svojim pobožnim vadbam k Devici Marii, in pomagali vam bomo“. Ako ostane pa sirota stanovitna v svoji katoliški veri, nič nočejo pomagati. Zares, premišljeva obnašanje teh ljudi, se spominim besedi, ki jih je skušnjavec Jezusu govoril: „Ako predme padeš in me moliš, ti bom dal vsiga sveta kraljestva“. (Mat. 4, 9).

Vse šole na Irskem, od farne šole noter do vseučeliša v Dublinu so v rokah protestanskih duhovnov, in vladane po njih duhu. Bogate posestva teh šol so bile nekđaj lastina katoliške cerkve. Angleška vlada nam je sicer obljubila dati šole, kjer se bo katoliška vera spoznovala; ali kako se ta obljuba spolnuje, se vidi iz tega, de v šoli (kolegii) v Belfastu je izmed 22 profesorjev le 1 ali 2 katoliške vere. Francoski hugonoti (kalvinci), šotiški presbiterianci in drugi krivoverci imajo tam službe, de bi katoliško mladost učili in vodili. Zato je tudi Turleški zbor vsih Irskih škofov te šole nevarne za vero in nrvnost (moral) vernikov izrekel. Tolika nevarnost od protestantov, piše nadškof Kullen dalej, je nas permorala, de smo v sredi svoje revšine jeli skerbeti, de bi katoliško vseučiliše napravili. Slavni spreobrnjenec Dr. Newman bo njegov vižar. Upamo, de bo varoval Bog in presveta Devica to napravo, in pomoč vsih katoličanov sveta jo ohranila. Ona bo jez in bramba naše sv. vere zoper njene sovražnike v vsih deželah, kjer se angleško govori.“

Kako resnična de je ta nadškofova pritožba, zamoremo dalej povzeti tudi iz tega: Celi irski otok šteje 8 milionov in 568.970 prebivavcov: zmed teh je 7 milionov in 62.289 katoliške vere in le 1 milion in 506.680 je protestantov.

Med temi je 780.000 anglikancov, družih 726.680 je raznim drugim ločinam, zlasti Veslejancam, perpisanih. In vonder ima teh 780.000 anglikanskih protestantov na Irskem 2 anglikanski nadškofi (Armagh in Dublin) in 10 škofij (Derri, Meat, Down, Kilmore, Tuam, Ossori, Kašel, Kloine, Killaloe, Limerik). Vsi anglikanski duhovšini mora Irsko na leto nar manj 1 milion liber šterlingov, to je, 10 milionov goldinarjev dajati.

Katoliški nadškofi so na Irskem 4, in škofov je 22; ali vsa katoliška duhovšina nima tukaj družiga živeža, kakor prostovoljne mile darove svojih ubozih, od anglikancov tolikanj stiskanih ovčic.

V. Sežun.

Napevi svetlih pésem, ki jih je za orgle postavil L. Cvek.

(Dalje.)

Gloria. Tudi tukaj se od zadnjiga soglasa v petim taktu prve verste v stopnji od besede „Po“ do prvega zloga besede „tvoji“ Alt in Bass v petinkah premakneta. V drugi versti se v tretjim taktu Tenor in Bass enkrat v odkritih in koj na to v zakritih osminkah (verdeckter Octavengang) premakneta. — **Evangelii.** V prvi versti, četrtem taktu bi se mogel Tenor od glasko *eis* na *d*, ne pa na *a* obrniti, tudi sedminčni soglas na besedi „dobro“ v sklepu napeva je zlo neredno sestavljen. — **Kredo.** Sklepi posameznih stavkov (Rhythmen) na Toniki se prevelikrat nespremenjeni vračujejo. Tenor na besedi „moje“ k sklepu napeva nerodno poje, in od te besede do besedice „je“ prestopi s Sopranom v osminki, tudi Bass tukaj za dve glaski prekasno na *d* stopi. — **Darovanje.** Soglas na prvem zlogu besede „Gospod“ v začetku druge verste je clo nevbran. V besedi „Telo“ v začetku tretje verste se od prvega do drugiga zloga Alt in Bass v prepovedanih osminkah, in na ravno tej besedi k koncu napeva se Alt in Tenor ravno tako napačno prestopita. — **Sanktus.** Težko bi bilo vganiti, zakaj v petim taktu prve verste Tenor glasko *d* pred *e* dobi. Še bolj nerodno stojita Alt in Tenor v stopnji od besede „angel“ do besede „želja“ v drugi versti. V tretjim taktu druge verste

si nasledujeta soglasa *D* in *G*, ktera sta pa v Sopranu, Altu in Tenoru harmonijskim vodilam naravnost nasproti izpeljana. V tretji versti prestopita Tenor in Bass od besede „hvale“ do besede „Večniga“ v prepovedanih osminkah, in se o sklepu napeva tudi slabo vedeta. Sklepi posameznih stavkov so razun prvega in petiga vsi enako kovani. — **Povzdigovanje.** V prvi versti pri besedah „Jezus kri, na križ“ perbit“ je Bass vseskozi napačno postavljen. V drugi versti pri stopnji od poslednjega zloga besede „prebiva“ do besede „Pa“ se premakneta Tenor in Bass v prepovedanih petinkah. K sklepu napeva bi Tenor veliko boljše se obnesel, ko bi z glasko *eis* na *d* stopil. Res je sicer, da se velikokrat na mesto tiga *d* tudi *a* postavi, pa v taki stopnji se glas od *eis* na *a* nikakor ne sme zategniti (schleifen), kakor je v tim napevu pisano. — **Obhajilo.** Nekoliko boljše bi bilo, ko bi se Sopran tukaj pri besedi „daruje,“ pred ko se na *h* povzdigne, iz *g* na *fis* obrnil, in bi bila harmonijska

sostava potem *D A D G*. —

(Koniec sledi.)

Ogled po Slovenskim.

Od Savine. 20. Januarja. (Koniec.) De občinstvo letanjnih „drobtine“ se nima v rokah, je to krivo, da podobe (Sv. Rupert z mestam Solnigrad) še iz Tersta ni, zakaj drobtince so že pred novim letom tiskarnico zapustile. — De se je vrednik cerkveniga moravskiga časopisa: „Katholische Blätter aus Mähren“ v Solnigrad preselil, je že znano. Pa to še utegne neznano biti, vendar pa vsem pravim katoličanom vesela novica, da bo ta vrednik tudi vredništvo vladarskiga politiskiga časopisa „Salzburger Correspondent“ prevzel, zraven pa tudi imenovani cerkveni časopis izdajal, kateri bo v prihodnje pod obrambo samiga nadškofa kakor „Centralorgan der Kirchenprovinz“ izhajal. Podškofije dobivajo zdaj prošnje za podporo. Tedaj bomo imeli v Avstrii

zopet en politisk časnik več, kateri bo v kaloliškem vmislu vredovan in kakor od slovitega vrednika perčakovati gre, tudi v kratkim „politiški centralni organ“ avstrijskih katoličanov postal. Bodi Bogu hvala na višavah! — Veliko se zdaj tu okoli govori in že kakor popolnoma gotovo perpoveduje, da so Celjani s pomočjo še drugih dobrotnikov že blezo toliko dnarja zbrali, da zamo-rejo precej nekdanji minoriški kloster, ki je pa zdaj v lepo, siino prostorno hišo predelan, kupiti in plačati in da ga hočejo škofii v lastnino prepustiti, ako bi se milostljivi knezoškof iz Št. Andreja v Celje preselili blagovolili. Tudi se perpoveduje, da so to ponudbo in prošnjo že na škofijstvo poslali. Bog daj Celjanom to že tako dolgo in tako serčno zaželjeno delo srečno izpeljati. Njim služi to trudenje v veliko čast in slavo, in vsa škofija jim bo hvalo dolžna vediti; prepričan sim pa tudi, da jim bodo ti potroški, tudi kar častni dobiček zadeva, obilne obresti nesli. Koliko de je nad to novico gotoviga, sam ne vem, to pa vendar vem, da popolnoma bosa ni, in tudi to vem, da sim se z njo vsem Štajerskim Slovincem močno perkupil, zato se ne bom mudil, kadar več zvem, tudi več povedati.

K—

Iz Celovca. Častite Uršulinarice so sirotišnico napravile, v kateri se bodo revne deklice v poštene, pridne in umne posle odrejaevale. Razun šolskih reči se bodo tudi sirote učile: kuhati, peči, šivati, plesti, presti, likati, po hiši pospravljati, vert obdelovati, domače živali oskerbovati. Vadile se bodo pičliga življenja, priproste obleke in vedniga dela, in se tako perpravljale za službo, ki jim je namenjena. Že lani je bilo 15 sirot sprejetih, ki se vidno boljšajo na duši in na telesu; letas pa jim je 21 sirot, ki so ob povodnji starše zgubile, perdruženih. Zaklada ni; denarnica je previdnost Božja in dobrotljivost usmiljenih ljudi, in ta denarnica se nikdar ne sprazni. Naj tedaj ljubi Bog to sirotišnico blagoslovi sebi v čast in sirotam v časno in večno srečo, in naj serca vernih kristijanov užge, z milimi darovi delo podpirati, ktero je ozelenelo na drevesu žive vere, terdniga upanja ingoreče ljubezni!

Iz Ljubljane. Častiti g. Tomaž Čibašek, vojniški duhoven našiga polka, se je novi službi obsadniga (garnizonskiga) duhovna v Benetkah od povedal.

Razgled po kersanskim svetu.

V Bejstrosici v Olomovškem podkraju so šolski otroci po krajevarjih v 3 dneh 14 gold. zložili, da bi mogli šolo dati svato-Janski dedovini perpisati, ki daje dobre bukve na svetlobo. Njih duhovni pastir, to zvedivši, je pridal, kar je bilo premalo. — Tudi k društvu sv. Hermagora bi lahko šole po takim brezobčutnih stroških pristopile.

Na Dunaju se v naslednjih cerkvah božja beseda slovansko oznanuje: per sv. Rupertu v poljskim, pri Materi Božji na bregu v češkem, pri sv. Barbari v rusinskem jeziku. — Vsi jeziki naj hvalijo Gospoda!

V Pragi ima „Ježuškova“ bratovšina že 2500 udov zmed šolske mladosti. V Varšavi je ta bratovšina v nar lepšim cvetu.

V novim Rupinu na Pruskim so mogli pred nekoliko tedni duhovno protestansko opravilo popolnoma opustiti, ker ni bilo nikogar v cerkev, desiravno ima mesto 10.000 prebivavcov. Iz tega se vender dosti očitno vidi, da je protestanstvo samo v sebi trohljivo.